

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Mgr. Jiří Šebesta**, se sídlem Čechyňská 16, Brno, správce konkurzní podstaty úpadce Družstevní záložna PRIA, se sídlem Šumavská 35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupený JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Vodičkova 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2001, č. j. 352/126.922/2000,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad pro dohled nad družstevními záložnami vydal dne 12. 1. 2000 rozhodnutí č. j. 164/2000/I., kterým zavedl v Družstevní záložně PRIA (dále jen „družstevní záložna“) nucenou správu. Následně rozhodnutím ze dne 12. 7. 2000, č. j. 3787/2000/I., Úřad rozhodl o opakovaném zavedení nucené správy. Důvodem pro zavedení nucené správy byla mimo jiné existence ztráty z hospodaření.

Na základě usnesení členské schůze družstevní záložny ze dne 1. 9. 2000 týkající se krytí ztráty družstevní záložny formou uhrazovací povinnosti členů družstevní záložny (dále též „usnesení ze dne 1. 9. 2000“), Úřad pro dohled nad družstevními záložnami oznámením ze dne 15. 9. 2000, č. j. 5178/2000/I., zahájil s družstevní záložnou řízení o skončení nucené správy.

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2000, č. j. 5178/2000, Úřad pro dohled nad družstevními záložnami toto řízení podle ust. § 30 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil pro odpadnutí důvodu. V odůvodnění rozhodnutí Úřad pro dohled nad družstevními záložnami uvedl, že usnesení ze dne 1. 9. 2000 je neplatné, a to z důvodu použití rozvazovací podmínky ve vztahu ke krytí ztráty. Projev vůle členské schůze ohledně úhrady ztráty musí být zcela bezpodmínečný. Podmíněné usnesení vyvolává právní nejistotu ve vztahu k úhradě hospodářské ztráty.

Proti tomuto rozhodnutí podala kontrolní komise družstevní záložny (dále jen „kontrolní komise“) odvolání, ve kterém poukazovala na to, že v řízení jednal za družstevní záložnu nucený správce, který za družstevní záložnu nebyl oprávněn jednat, jakož i na to, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil otázku platnosti usnesení členské schůze družstevní záložny ze dne 1. 9. 2000.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2001, č. j. 3521126.922/2000, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zejména uvedl, že způsobilost zastupovat účastníka řízení ve správním řízení v podmínkách nucené správy je upravena v ust. § 28d odst. 1 zákona č. 87/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spořitelních a úvěrních družstvech“). Nucený správce zaujímá okamžikem doručení rozhodnutí o zavedení nucené správy mimo jiné rovněž postavení představenstva, které je statutárním orgánem družstevní záložny podle ust. § 243 odst. 2 obch. zákoníku. Podle žalovaného tedy v předmětné věci Úřad pro dohled nad družstevními záložnami správně jednal s nuceným správcem. Jeho postavení je limitováno jen pro případ oprávnění podat proti příslušnému rozhodnutí odvolání, které náleží pouze kontrolní komisi, čehož komise i využila. Dále se žalovaný zabýval námitkou vztahující se k platnosti usnesení členské schůze ze dne 1. 9. 2000. I podle žalovaného nelze vázat rozhodnutí o úhradě ztráty formou uhrazovací povinnosti členů družstevní záložny na rozvazovací podmínku. O uhrazovací povinnosti členů družstevních záložen platí jednak ustanovení obecná, jednak zákonná ustanovení zvláštní. Obecná úprava uhrazovací povinnosti je obsažena v ust. § 222 odst. 2 obchodního zákoníku. Podle tohoto ustanovení záleží jen na stanovách, zda určí, kteří členové družstva mají vůči družstvu pro případ jeho ztráty uhrazovací povinnost a do jaké výše. Tato obecná úprava však platí jen tehdy, neuplatní-li se úprava speciální. Ta je obsažena v ust. § 4 odst. 3, § 9 odst. 2 a § 28d odst. 2 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, a to ve vztahu k uhrazovací povinnosti pro členy družstevních záložen, která je kogentního charakteru.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala kontrolní komise družstevní záložny žalobu, ve které obecně poukazovala na vady řízení a nesprávné právní posouzení. Vady řízení spatřuje primárně v tom, že za družstevní záložnu jednal v řízení nucený správce, který k tomu nebyl oprávněn. Jednat za družstevní záložnu mohla pouze kontrolní komise, které měly být přiznány i práva účastníka předmětného řízení, což se nestalo. Bylo jí přiznáno pouze právo podat odvolání. Poukázala i na to, že názor správních orgánů může vést ke kolizi práv nuceného správce a kontrolní komise, např. v případě, kdy by kontrolní komise podala odvolání a správce nucené správy by jej vzal zpět. Kontrolní komise dále v žalobě poukázala na to, že z napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem se správní orgán vypořádal se skutečností, že správce nucené správy je zaměstnancem Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, tedy že řízení v podstatě probíhalo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Ve vztahu k nesprávnému právnímu posouzení věci kontrolní komise dále vyslovila nesouhlas se závěrem žalovaného, že nelze

pokračování

vázat uhrazovací povinnost na rozvazovací podmínky. Rozvazovací podmínky by mohly vyvolat neplatnost rozhodnutí o uhrazovací povinnosti pouze v případě, že by byly v rozporu s cílem nucené správy. Kontrolní komise poukázala i na to, že smyslem rozvazovacích podmínek byla záchrana družstevní záložny. Pouze v zájmu tohoto cíle byli družstevníci ochotni obětovat více jak polovinu svých vkladů. Je proto zcela pochopitelné, že splnění této uhrazovací povinnosti družstevníci vážali na to, že nedojde ke skutečnostem, které by jejich cíl - pokračování v činnosti družstevní záložny - zhatil. V podrobnostech kontrolní komise odkázala na odvolací námitky a navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na základě výzvy soudu kontrolní komise doplnila žalobu a v tomto doplnění poukázala na řadu listinných důkazů a navrhla výslech řady svědků. Současně označila členy představenstva družstevní záložny jako osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že má opačný názor na to, kdo je oprávněn jednat jménem družstevní záložny po dobu nucené správy. Okamžikem doručení rozhodnutí o zavedení nucené správy se pozastavuje výkon funkce všech orgánů družstevní záložny s výjimkou kontrolní komise, která může podat pouze odvolání proti rozhodnutí Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. Kontrolní komise není oprávněna jednat jménem záložny během odvolacího řízení, natož již během řízení před orgánem I. stupně. K tvrzení, že družstevní záložnu by zastupovaly rozdílné orgány, žalovaný uvedl, že jménem družstevní záložny v nucené správě jedná pouze nucený správce jako statutární orgán záložny. K námitkám poukazujícím na nesprávné právní posouzení usnesení členské schůze družstevní záložny konané dne 1. 9. 2000, která rozhodovala o uhrazovací povinnosti členů družstevní záložny, pak žalovaný zejména uvedl, že toto usnesení nemohlo vést ke skončení nucené správy. Závěrem žalovaný vyjádřil pochybnost, zda žaloba byla podána osobou oprávněnou, neboť kontrolní komise není oprávněna podat žalobu, nýbrž pouze odvolání. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud, pokud řízení nezastaví, žalobu zamítl.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti s. ř. s., v souladu s ust. § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud. Z důvodu, že na družstevní záložnu byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2004, č. j. 26 K 16/2000-1600, prohlášen konkurz, bylo řízení ve věci podle ust. § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, přerušeno. Dne 12. 2. 2014 žalovaný v souladu s ust. § 14 odst. 1 písm. c) in fine citovaného zákona navrhl pokračovat v řízení a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 3. 2014, č. j. 6 A 23/2001 - 134, rozhodl o pokračování v řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla žaloba podána oprávněnou osobou, když ji podala kontrolní komise družstevní záložny, nikoliv nucený správce, který byl po zavedení nucené správy oprávněn jednat za družstevní záložnu. Touto otázkou se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 A 131/2001 – 69, dostupné na www.nssoud.cz, který vyslovil, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci zavedení nucené správy je oprávněna podat vedle nuceného správce i kontrolní komise družstevní záložny. Rozšířený senát se sice v citovaném usnesení explicitně zabýval otázkou aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci zavedení nucené správy, ale z logiky věci vyplývá, že shodný postup musí platit i pro řízení o skončení nucené správy. Ve svých důsledcích by toto omezení kontrolní komise vyvolalo protiústavní situaci – odepření soudní ochrany, tedy stav, který by byl v rozporu především s čl. 90 Ústavy České republiky a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Nelze totiž předpokládat, že by nucený správce podal žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení ve věci skončení nucené správy. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud dovozuje, že kontrolní komise byla aktivně legitimována k podání žaloby.

Žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je přípustná a byly splněny i další podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních námitek.

Kontrolní komise v žalobě primárně namítala, že řízení bylo stiženo vadou spočívající v tom, že za družstevní záložnu jednal ve správním řízení nucený správce.

Jednání za družstevní záložnu v případě nucené správy je upraveno v ust. § 28 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, ve kterém se uvádí:

(1) Okamžikem doručení rozhodnutí o zavedení nucené správy se pozastavuje výkon funkce všech orgánů družstevní záložny s výjimkou kontrolní komise. Tímto okamžikem je toto rozhodnutí účinné vůči každému. Postavení představenstva a úvěrové komise má nucený správce, který svolává členskou schůzi a má právo se jí zúčastnit. Právo podávat odvolání proti rozhodnutím Úřadu za trvání nucené správy má kontrolní komise.

(2) O věcech v působnosti členské schůze rozhoduje nucený správce s předchozím souhlasem Úřadu. Rozhodnutí týkající se změny a doplnění stanov projedná nucený správce s kontrolní komisí. O výši uhrazovací povinnosti, o krytí ztráty formou uhrazovací povinnosti členů během nucené správy, o volbě členů volených orgánů družstevní záložny a o zrušení družstevní záložny není oprávněn rozhodnout nucený správce v působnosti členské schůze. O těchto věcech rozhoduje členská schůze svolaná nuceným správcem. Návrhy této členské schůze mohou předkládat členové, kontrolní komise nebo nucený správce.

(5) Nucený správce je povinen vynaložit veškerou odbornou péči k dosažení cíle nucené správy, zejména je povinen postupovat tak, aby odvrátil další majetkovou újmu a aby družstevní záložna vymáhala své pohledávky.

Z výše uvedeného tedy plyne, že po zavedení nucené správy je oprávněn jednat za družstevní záložnu nucený správce. Okamžikem doručení rozhodnutí o zavedení

pokračování

nucené správy se totiž pozastavuje výkon funkce všech orgánů družstevní záložny (s výjimkou kontrolní komise). Nucený správce má postavení představenstva, tedy statutárního orgánu družstevní záložny, jakož i úvěrové komise. Kontrolní komisi zákon přiznává ve správním řízení pouze právo podávat odvolání proti rozhodnutím Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami za trvání nucené správy. Nejvyšší správní soud je tedy ve shodě s žalovaným názoru, že Úřad pro dohled nad družstevními záložnami správně jednal v řízení s nuceným správcem. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodné námitky, že nucený správce nebyl oprávněn jednat za družstevní záložnu, a že kontrolní komise měla mít postavení účastníka řízení před správním orgánem I. stupně. Jak již bylo výše uvedeno, kontrolní komise byla za trvání nucené správy oprávněna podávat pouze odvolání proti rozhodnutím Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. Zákon kontrolní komisi za trvání nucené správy žádnými dalšími práva nevybavil. Všechna práva, s výjimkou práva podat odvolání, svěřil nucenému správci.

Z těchto důvodů jsou irelevantní námitky, že kontrolní komise měla mít právo účastnit se správního řízení v I. stupni a uplatňovat v něm práva a povinnosti účastníka řízení (např. vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhopvat jejich doplnění atp.). Zákonodárce jednoznačně vyjádřil, že za trvání nucené správy přechází všechna práva a povinnosti, s výjimkou práva podat odvolání, na nuceného správce. Toto řešení zákonodárce podle Nejvyššího správního soudu zvolil z důvodu ochrany členů družstevní záložny, resp. z důvodu naplnění cíle obsaženého v ust. § 28b odst. 1 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech. Ostatně kontrolní komise ani v odvolání, ani v žalobě neuvedla, k jakým podkladům pro rozhodnutí se nemohla vyjádřit, resp. jaké důkazy ve správním řízení hodlala navrhnout.

Poukazovala-li kontrolní komise v odvolání na absurdnost řešení zvoleného zákonodárcem (např. uváděla, že zákon neřeší, jak by bylo postupováno v případě, kdyby kontrolní komise podala odvolání a nucený správce by ho vzal zpět, a na další podobné případy plynoucí z případné kolize mezi nuceným správcem a kontrolní komisí) Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná taková kolizní situace v daném případě nenastala. Kontrolní komise využila svého zákonného práva podat odvolání, kterým se věcně zabýval odvolací orgán, a následně podala žalobu, která je přezkoumávána soudem.

Co se pak týče námitky, že z napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem se správní orgán vypořádal se skutečností, že správce nucené správy je zaměstnancem Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, v důsledku čehož správní řízení probíhalo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, konstatuje Nejvyšší správní soud, že žalovaný se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že nucený správce má být vybrán ze zaměstnanců Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. S těmito závěry žalovaného se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Zákon o spořitelních a úvěrních družstvech v ust. § 28c odst. 1 stanoví, že nucený správce má být zaměstnancem Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, tedy orgánu, který rozhodl o zavedení nucené správy. Nelze totiž odhlédnout od toho, že nucená správa se zavádí v důsledku závažných nedostatků v činnosti družstevní záložny, přičemž úkolem správce je napravit vzniklou situaci, jejíž neřešení by mohlo mít významné důsledky vůči členům družstevní záložny, jakož i vůči dalším osobám (srv. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2001, sp. zn. III. ÚS 363/01, usn. č. 34). Je proto třeba, aby činnost nuceného správce vykonávala osoba, která je dostatečně obeznámena

s činností družstevních záložen, resp. s příslušnou právní úpravou. Splnění těchto předpokladů lze předpokládat u zaměstnanců Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, který má vykonávat dohled nad družstevními záložnami (§ 22 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech). Za situace, kdy nebyly na základě usnesení členské schůze ze dne 1. 9. 2000 dány důvody ke skončení nucené správy, je nepřijatelná i námitka, že správce nucené správy mohl mít zájem na pokračování v nucené správě. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, jak by toto mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Kontrolní komise v žalobě dále poukazovala na nesprávné právní posouzení usnesení členské schůze družstevní záložny ze dne 1. 9. 2000.

Citované usnesení bylo členskou schůzí družstevní záložny schváleno v tomto znění: „Členská schůze upřesňuje rozvazovací podmínky pro rozhodnutí o pokrytí a uhrazení ztráty ze dne 30.6.2000 a 1.9.2000, a to takto: Rozhodnutí členské schůze ze dne 30.6. a 1.9. 2000 o pokrytí a uhrazení ztráty je neúčinné od samého počátku, pokud v době od 1. 9. 2000 včetně do 31.5.2001 dojde: a) k odnětí povolení k činnosti DZ PRIA dle § 28, odst. h) zák. č. 87/95 Sb., b) k prohlášení konkurzu na DZ PRIA, c) ke zrušení DZ PRIA rozsudkem soudu. Tyto rozvazovací podmínky nahrazují všechny rozvazovací podmínky přijaté na předcházejících členských schůzích Družstevní záložny PRIA. Členská schůze prohlašuje, že tyto rozvazovací podmínky nemohou vzniknout z její vůle a že tyto rozvazovací podmínky představují právní ochranu členů proti zneužití dobré vůle členů řešit situaci v DZ PRIA z vlastních prostředků.“

Správní orgány ve svých rozhodnutích dospěly k závěru, že na základě tohoto usnesení nelze pokračovat v řízení o skončení nucené správy. Správní orgán I. stupně shledal usnesení neplatným pro účely tohoto správního řízení, což potvrdili i nezávislé odborné posudky předních odborníků na oblast soukromého práva Doc. JUDr. Karla Eliáše, Csc. a Doc. JUDr. Josefa Fialy, Csc., které si nechal v řízení vypracovat. Důvodem neplatnosti usnesení je použití rozvazovací podmínky. Projev vůle členské schůze ohledně úhrady ztráty musí být zcela bezpodmínečný. Podmíněné usnesení vyvolává v případě úhrady ztráty právní nejistotu. Rovněž zákonná ustavení o úhradě ztráty jsou zcela kogentní a nelze je podmiňovat. S těmito závěry vyslovil souhlas žalovaný. Podle jeho názoru nelze vázat rozhodnutí o úhradě ztráty formou uhrazovací povinnosti členů družstevní záložny na rozvazovací podmínku. Uhrazovací povinnost členů družstevních záložen je upravena jednak obecnými ustanoveními a jednak ustanoveními zvláštními. Obecná úprava uhrazovací povinnosti byla obsažena v ust. § 222 odst. 2 obch. zákoníku, podle kterého je rozhodující, zda je ve stanovách určeno, kteří členové družstva mají vůči družstvu pro případ jeho ztráty uhrazovací povinnost a do jaké výše. Tato obecná úprava však platí jen tehdy, jestliže pro konkrétní situace neplatí úprava speciální. Ust. § 4 odst. 3, § 9 odst. 2 a § 28d odst. 2 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech pak obsahuje speciální úpravu k uhrazovací povinnosti pro členy družstevních záložen, která je kogentního charakteru.

S výše uvedenými závěry správních orgánů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť mají oporu v právní úpravě a správním spisu. V dané věci bylo vedeno řízení o skončení nucené správy, která byla zavedena na základě zásadních nedostatků v činnosti družstevní záložny, konkrétně z důvodu existence ztráty z hospodaření vzniklé v důsledku

pokračování

obchodů prováděných způsobem, které poškozují nebo mohou poškodit zájmy vkladatelů a členů družstevní záložny, resp. bezpečnost a stabilitu družstevní záložny ve smyslu ust. § 28 odst. 3 písm. c) zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, což ostatně žalobce ani v žalobě nerozporoval. Podle § 28b odst. 1 citovaného zákona je přitom cílem nucené správy učinit opatření vedoucí k ochraně členů záložny (vkladatelů) a k nápravě zjištěných nedostatků včetně případné úhrady zjištěné ztráty. Podle § 28f odst. 2 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech Úřad pro dohled nad družstevními záložnami rozhodne o skončení nucené správy do 10 dnů ode dne, kdy došlo k odstranění nebo k nápravě nedostatků v činnosti družstevní záložny. Aby tedy mohlo dojít ke skončení nucené správy, je nutno, aby byl odstraněn nedostatek, pro který byla nucená správa nařízena. Podle názoru Nejvyššího správního soudu na základě předmětného usnesení členské schůze jednoznačně nemuselo dojít k úhradě vzniklé ztráty z hospodaření, pro kterou byla nucená správa nařízena. Podmíněné usnesení členské schůze vyvolává právní nejistotu ve vztahu k úhradě hospodářské ztráty. V důsledku toho nelze dovodit, že byla splněna základní podmínka pro skončení nucené správy, tedy náprava nedostatku ve smyslu ust. § 28 odst. 3 písm. c) zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, pro který byla nucená správa nařízena. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žalobní poukazující na nesprávné právní posouzení předmětného usnesení, stejně jako námitku poukazující na nutnost skončení nucené správy. Pro danou věc je přitom irelevantní, z jakého důvodu bylo předmětné usnesení členskou schůzí přijímáno, resp. co bylo cílem tohoto usnesení. Tyto okolnosti nic nemění na nesplnění zákonných podmínek pro skončení nucené správy.

Pokud kontrolní komise v žalobě poukazovala na námítky obsažené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že není povinností soudu dohledávat ve správním spise za žalobce námítky a vypořádávat se s nimi. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost žalobce ve vztahu k formulaci žalobních námitek. K tomu srv. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, nebo rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 – 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 – 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 – 44, či ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 – 86.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro doplnění dokazování, a to kontrolní komisí navrhovanými listinnými důkazy a výsledky svědků. V dané věci se jedná o posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro skončení nucené správy, resp. kdo byl oprávněn jednat za družstevní záložnu v řízení o skončení nucené správy. Jedná se tedy o posouzení právní a navrhované výpovědi svědků a listinné důkazy by nemohly nic změnit na závěrech, které mají oporu v právní úpravě, která jednoznačně stanoví, kdo je oprávněn jednat za družstevní záložnu po dobu nucené správy, resp. za jakých podmínek může dojít ke skončení nucené správy.

Nejvyšší správní soud proto neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je orgánem veřejné správy, přičemž obhajoba vlastní činnosti před správními soudy představuje imanentní součást povinností plynoucích z výkonu veřejné správy, k níž jsou orgány veřejné správy personálně i finančně vybavovány. Náklady, které žalovaný vynaložil na zastoupení advokátem, proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za náklady účelně vynaložené. V této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, resp. na usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **Mgr. Jiří Šebesta**, se sídlem Čechyňská 16, Brno, správce konkurzní podstaty úpadce Družstevní záložna PRIA, se sídlem Šumavská 35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupený JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Vodičkova 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2001, č. j. 352/126.922/2000,

t a k t o :

Výrok I. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 6 A 23/2001 - 162, **se opravuje** takto:

I. Žaloba se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Ve výroku I. rozsudku ze dne 24. 6. 2014, č. j. 6 A 23/2001 – 162, Nejvyšší správní soud uvedl, že „I. Kasační stížnost se zamítá.“

V dané věci však Nejvyšší správní soud nerozhodoval o kasační stížnosti, ale o žalobě, což je ostatně zřejmé jak z protokolu o hlasování, tak i ze záhlaví rozsudku, kde se uvádí, že „Nejvyšší správní soud rozhodoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2001, č. j. 352/126.922/2000“.

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení. Právě o takovou chybu se v dané věci jednalo. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila zřejmou nesprávnost ve výroku I. rozsudku, v němž místo „žaloba“ bylo nesprávně uvedeno „kasační stížnost“.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2014

Cihlářová

JUDr. Eliška

předsedkyně senátu